

Lied 1

sta en adem dit moment en de bloemen
vang het zonlicht in je vingers en speel ermee
vogels zitten op je hand en vragen je oor
streef de vlinders en mijn huid
beluister de vlindervleugels
hun maat is een waaien in vlugge maat
de wind neemt fluittonen mee uit beken
mijn mond is de vochtige aarde

maar je ademt het zonlicht niet tegen mijn wangen
nergens je vingers die naar gras ruiken
de glans van bloemen is niet in je ogen
en je lippen zijn niet open
de vogels pikken rond: je laat ons niet toe
in je warrige haren verwarmd door de wind

ik kan de vogels niet strelen
hun vleugels beven te vlug
de bijen brengen honing maar ik proef niet
de grond is te vochtig, mijn voeten zinken
de grond geeft een fluittoon als ik loop

ik kan niet denken als jij me niet streeft
geen bloemen vangen
niet zonder jou wijn proeven uit wolken
dronken zijn van liefde

mp70

Godfried Bomans

Het beste, wat in dit geval wil zeggen: van alle inzendingen het minst geforceerd, vind ik "Lied 1" van Marjanne Peters.

Een verrukkelijk lied. Het vraagt als het ware om een melodie en om gezongen te worden. De zelfstandige naamwoorden kunnen het af zonder bijvoegsels, want de woorden zingen. Een fijn vers.

We zijn blij, dat Marjanne Peters' bijdrage, 'Lied 1' geheten, bijna aan het einde van de bundel staat. Nu worden ik en jij immers niet meer tegenover elkaar gesteld, maar hebben ze elkaar nodig om het altijd al aanwezige geluk te realiseren. Het lied kan een lofzang op liefde en natuur heten indien de 'ik' de 'jij' maar tot meebeleven weet te wekken. De gave vorm, allerm minst modern - enjambementen zijn zo goed als afwezig - getuigt van een gaaf talent.

een kunstenaar lykt vaak aan zelfvernietigingsdwang!